

Camouflagekunst als verzet tegen verstikkende regels

In de expositie *Only dead fish go with the flow* van Coen Vunderink wordt de vrijheid van expressie magistraal uitgeleefd. Sjimmie Veenhuis reageert met een geometrische installatie op de karakteristieke ruimte van de galerie.

Beeldende kunst

Marije Bouman

De expositietitel duidt op het belang dat Coen Vunderink (1979) stelt in het elimineren van al of niet zelf opgestelde regels om zijn creativiteit en goed ontwikkelde gevoel voor esthetiek in elke situatie te laten bloeien. De vis wordt als metafoor gebruikt. Als verwoed karpervisser weet hij dat vissen aan hun voeding komen door juist tegen de stroom in te zwemmen. Het eten vliegt ze als het ware in de mond. Anders gaan ze tegen hun natuur in en verhongeren ze. Het is een boodschap voor zichzelf,

maar ook voor zijn publiek. In het Melklokaal in Heerenveen exposeert Vunderink monumentale schilderijen waarin motieven en structuren afkomstig van allerhande vitrages verwerkt zijn. Deze brengt hij aan door middel van de spuitbus en de sjabloontechniek. Aan het geheel zit een balorig, vrijgevochten en tegelijk benauwend sfeer. In zijn schilderijen is er vaak sprake van een wirwar van repetitieve vitragemotieven die doet denken aan een dicht struikgewas.

Ondanks deze vaak wat duistere werking ontstaat er ongemerkt een ruimtelijkheid in het geheel door de enorme speelsheid waarmee ieder schilderij tot stand komt. Een levenslust onthult zich vanuit de

lagen waaruit het beeld is opgebouwd en dat gebeurt met veel bravoure. Een werk direct aan de ingang van de galerie vormt daar een uitzondering op. Het valt op door zijn simpele doeltreffendheid en is eerder een assemblage dan een schilderij. Het lijkt een eindpunt te zijn. De esthetiek van het illusionaire valt hier volledig weg en zo blijft enkel de schoonheid van de materie over.

Voorheen bouwde Coen Vunderink zijn schilderijen enkel in dunne lagen op. Tegenwoordig gebruikt hij ook collage, verf van bijenwas en acrylpasta's waardoor de schilderijen minder afstandelijk worden en de verfhuid fysiek gaat meedoen. Meestal is het werk groot en doet het aan camouflagemotieven uit het leger denken. De schilderijen dragen titels als *Framed paradise* en *I am sad and I want to tell you*. Bij dit laatste verwijst hij naar het videoproject *I'm too sad to tell you* van kunstenaar Bas Jan Ader en schopt hij tegen de regel die in prestigieuze kunstkringen geldt dat kunst niet sentimenteel mag worden.

Er kleeft voor Coen Vunderink een beladen betekenis aan. Dat

Er is vaak sprake van een wirwar van vitragemotieven die doet denken aan een dicht struikgewas

stof waarin hij alle dagen rondliep. Het niet grijpbaar willen zijn, vind je ook terug in zijn schilderijen.

Markeringstape

Met de installatie *Excerpts* anticipeert Sjimmie Veenhuis (1984) direct op de langgerekte ruimte met laag plafond op de bovenverdieping van Melklokaal. Met talloze tegeltjes is er op de vloer een lange rechtehoek gelegd met patronen die onwillekeurig aan de graficus M.C. Escher doet denken door haar symmetrie en de vormen die zich ontwikkelen van positief naar negatief. Bij deze installatie gebruikte hij markeringstape in rood-wit en geel-zwart, wat ook voor zijn maatstaf een hoog contrast oplevert.

Veenhuis gebruikt altijd bestaande materialen die hij op een wijze samenvoegt waardoor de functionaliteit verdwijnt en er een geheel nieuw en op zichzelf staand beeld ontstaat. Dit voert hij uit met wiskundige precisie en schoonheid.

De expositie *Only dead fish go with the flow* en de installatie *Excerpts* is tot en met 20 mei te zien in Melklokaal voor Hedendaagse Kunst in Heerenveen

Schilderijen van Coen Vunderink, met links *Framed paradise*, in het midden een werk zonder titel en rechts *I am sad and I want to tell you*. Foto's: Melklokaal